Ч. 16. Субота 3 лютого (20 січня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложеним оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Руско-польскі переговори. — Італїяньско-турецка війна. — Ґрізні розрухи в Портуґалії.

Нинїшна „Gaz. Poranna“ доносить про вчерашні руско-польскі переговори, що слїдує:

Тяжкий віз польско-руского порозуміня в справі реформи виборчої рушив вчера з місця.

По кількадневній перерві в нарадах сойму і в переговорах зібрала ся на наради вечером шеста з ряду конференция в цїли порозуміня, перша з т. зв. II. серії.

Взяли в ній участь з польскої сторони предсїдателї клюбів: Лео, Абрагамович, Стапіньский і Чарторийский В., маршалок Ексц. ґр. Бадені, намістник Ексц. др. Бобжиньский, презес Кола польского Ексц. Біліньский і референт п. Старжиньский. З рускої сторони крім президиї клюбу українського (др. Кость Левицкий, др. Макух і др. Петрушевич) і пос. Король брав участь в конференциї по перший раз і Преосьв. еп. Чехович.

Наради, котрі тревали від 7 год. до 10 вечером, були дуже оживлені. Обговорено ще раз всї спорні справи, уложені на попередних конференциях і стверджено якогось рода зближене в декотрих точках при дрібних уступках зі сторони Русинів. І так передовсім змодификували Русини свої жаданя що до проценту мандатів, сходячи з $33^1/_3$ прц. на 31 прц., згодили ся в деяких подробицях і під певними услівями на петрифікацию складу Сойму, наконець і на то, щоби другого віцемаршалка (руского) вибирав сойм. Що до числа членів Видїлу краєвого не прийшло до порозуміня, зближене однак єсть можливе в виду посередничаючого внесеня, яке появило ся (3 руских членів на 10). Русини начеркнули відтак своє засадниче становище в справі забезпеченя мандатів, заявляючи ся безусловно за катастром народним; дальше заявили ся против прилученя до справи реформи виборчої справ не стоячих з нею в тїснїй звязи, отже справи обшарів двірских, автономії краю і т. д.

Над так начеркненими жаданями рускими буде нинї радити конференция презесів польских клюбів о 11 год. рано — котрі справу ту предложать насамперед своїм клюбам. Між тим має з президиєю українського клюбу конферувати п. Намістник, котрий в дальшім ходї переговорів возьме на себе ролю посередника. Слїдуюча конференция відбуде ся імовірно в суботу вечером.

В італїяньско турецкій війнї не слїдно доси нїякої зміни. Анї Італїянцї не посунули ся з побережа в глубину Тріполїса, анї Турки і Араби не прогнали Італїянцїв. З Тобрука доносять нинї: Вчера рано летун Россі в товаристві капітана Бонту піднїс ся лїтаком понад табор неприятеля. Неприятель почав сильно стріляти з карабінів до лїтака, з котрого з успіхом кидано бомби. Капітана Бонту зранено, а в лїтаку застрягли чотири кулї.

З Константинополя доносять: „Сабах“ довідує ся, що турецко-арабска кольонна заатакувала в ночи неприятеля під Аінцара Турки і Араби мали одного убитого і 10 раненых. Італїянцї бомбардували дня 24 м. м. Ґаффу, а 27 м. м. Джебану над Червоним морем і забрали моторову лодку.

Страйкові розрухи в Портуґалії прибрали по части характер революцийний, то й не дивниця, що в Европі зачинає переважати погляд, що по правдї єсть то протиреспубліканьска робота, ведена в цїли привернення монархізму. Безпосередну причину до заворушень мав дати конфлїкт між страйкуючими робітниками в місті Евора. Ґубернатор провінциї вислав був против страйкуючих рільних робітників войско, котре розігнало товпу і арештовало проводирів. Проводирі робітничих орґанїзаций зажадали від правительства, щоби усунуло ґубернатора і покарало офіцирів. Коли же правительство того не зробило, то вибух ґенеральний страйк, котрий особливо в Лїсбонї прибрав ґрізний характер, коли застрайкувала також і служба електричного трамваю. Правительство хотїло удержати рух трамваю при помочи войска а страйкарі зачали тодї кидати бомби під вози. Богато осіб потерпїло рани

Октава.

(З росийского — Гн. Потапенка).

(Конець).

— Ну, се брешете! — з повагою вступив ся Шакалов.

— Зовсім она не груба, а як слїд, що до носа також неправда. Ніс у неї навіть дуже приємний...

— Як собі хочете! А тілько їдьмо, їдьмо, Федоре Гнатовичу! Час короткий! За сорок мінут до всеночної задзвонять...

А всеж таки я не поїду...

— Федоре Гнатовичу! — благаючи викрикнув Вертоградов.

— Нї, не поїду! По правдї кажучи, менї треба подихати на сьвіжому повітрю... Се для октави користно. Се менї оден лїкар казав...

— Ну, що вам значить?

— Я не поїду, Антоне Михайловичу. Я ось посиджу тут вечер і поміркую. Може і нагадаю завтра до служби приїхати!.. А сегодня лїпше й не просіть.

Вертоградов мало не плакав. А тимчасом вільного часу у него не лишило ся анї хвилини. Був час, як раз, вернути на всеночну. Він встав.

— Жорстокий ви чоловік, Федоре Гнатовичу. Зовсім жорстокий і лютий!

Він махнув рукою, сїв у бричку і від'їхав. Дорогою він роздумував з жалем: „Дурно тілько дороги збивав і до того ще візникови вісїмдесять копійок треба заплатити. От чорт! От звір якийсь! Хоч он надумав до служби приїхати, всеж лекше. Сегодня як що преосьвященний спитає, скажу, що захорів на простуду. Але жартуєш, Марти я тобі не подарую! Также захотїло ся! Головне тут корінна крамниця... Дїло добре! Можна буде і дириґентство покинути і на всїх Шакалових наплювати. Ще в катедральним паламарем умовлю ся, щоби брав оливу до лямп у мене, доконче умовлю ся! Нї, тут є за що постояти...“

Коли він підїздив до катедри, залунав перший дзвін празникового благовісту. „Ох богато богомольців буде нинї незадоволених! — зітхаючи подумав він. — Оно правда: хор без октави — так собі нї те нї се, сухо якось виходить. Однаково, що каша без олію!“

З тими думками він увійшов до катедри, бо співаки вже зійшли ся.

IV.

Як тілько розляг ся по церкві перший спів, Вертоградов перший закрутив носом: „Не те, не те“, в думцї промовив він. А в міру того, як ішла вечірня, між парафіянами почав ся неспокій. Они з початку і самі не розуміли, чого їм бракує, але всї з Вертоградовом відчували, що „не се, не те“.

Побіч крилосу, як звичайно, стояла Марта Ілїнишна. Вертоградов поглядав на неї скоса, одним тілько лївим оком і помічав, що лице єї виявляє ніби невеликий страх. Може бути, на всю церкву нїхто не був так засмучений неприсутностию октави, як ся поважна жінка. І се зовсім не сьвідчило, що она вже постановила дати перевагу Шакалову над Вертоградовом, о нї, але длятого, щоб душа єї могла як слїд розчулитись, конче потрібна була присутність в хорі обох їх, щоб Вертоградов піддавав тон і здержливо махав рукою, а шакалївска октава гудїла пронизуючи і лучачи усї голоси, надаючи їм мягкість, повноту і звучність. І она була стривожена і не могла молитись так, як їй хотїло би ся. Єї погляд що разу звертав ся до того місця в крилосї, де звичайно стояв Федір Гнатович, ніби она думала, що Вертоградов навмисне із заздрости сховав єго між дишкантів і ніби она не губила надії, що ось, ось, серед великих спин решти басів з'явить ся рівна і струнка спина Шакалова. Але нї; вечірня ішла своїм ладом, а Шакалов не являв ся.

Зовсім стривожили ся парафіяни. Не помітно для самих, они всї перейшли на правий бік, де стояв хор і з неневностию прислухували ся. Але нарешті цїла церква зрозуміла чого властиво бракує хорови — октави. Найбільше дало ся відчути, коли заспівали тихе

але трамваєвий рух станув. В той сам спосіб спинили страйкарі також рух зелізничих поїздів, але лише по части, бо під охороною войска рух на деяких лініях відбуває ся дальше. Коли же страйкарі зачали кидати бомби і на войско, то правительство проголосило в Лісбоні стан облоги, щоб спинити дальше кидане бомб, нищене домів і спинюване торговлі та промислу. Місто піддало ся під войскову команду, причім знесено всякі конституцийні ґарантиї. Лише свобода преси лишила ся в повні запоручена.

В республиканьских кругах говорять, що страйк в Евор̂і є наслідком монархістичного заговору і мав на меті серед хаосу промостити дорогу монархічному правительству. Тому республиканьске правительство вступило з такими острими мірами. Париский дневник „Figaro“ оголошує статю, в якій стверджує, що екс-король Мануіл слідить дуже уважно теперішні події і має надію привернути в Портуґалії королівство.

З Парижа наспіла нині така вість: Прибувші тут з Лісбони подорожні оповідають, що републиканьска ґвардия братає ся з повстанцями і кидає бомби на войско та підносить оклики в честь социяльної революциї. В виду страйку на зелізницях ледви чи войско з провінциї буде могло прибути до столиці.

„Excelsior“ доносить, що межи екс-королем Мануелем а князем Браґанца прийшло до стрічи, на котрій порозуміли ся що до поступованя в виду подій в Портуґалії.

Новинки.

Львів, 2 лютого 1912.

— **Іменованя.** Президия галицкої кр. Дирекциї скарбу іменувала офіцияльми податковими в X кл. ранґи асистентів податкових між иншими: В. Козанкевича, В. Стельмаха, Е. Кобилянського, Й Стахніка, М. Богдановича, Дим. Осадчука, Пет. Кубатка, Воит. Цвинаря, Ден. Коритовского, Вол. Гладкого, Т. Коґута, Целевича, З. Марущака, А. Бучму, А. Янкевича, П. Гаврилова, М. Сагайдака, В. Здерковского, Й. Терлецкого, В. Винницкого, Т. Холевку і К. Бушиньского.

— **Приписи зголошеня** для міста Львова управильнила президия Намістництва. Приписи, на котрих полягав дотеперішний обовязок зголошеня, лишили ся в основі незмінені, введено замість сего обовязок зголошеня виїзду всїх постійних мешканців Львова на випадок зміни мешканя або опущеня Львова. До сеї цїли служать картки а обовязок зголошеня мають властителї домів. Розпорядженє се увійшло в житє з днем 1 лютого.

Рівночасно вводить дирекция поліциї сю новість, що адреси, які доси видавало ся безплатно, буде дирекция поліциї видавати за оплатою 4 с. Вкінци зарядила дирекция поліциї, щоби картки до зголошеня можна було набувати в трафіках по ціні 1 сот. за примірник.

— **Страшна подія** склала ся в селї Жеребках староконстантинівского повіта на Волини в Росиї. 10-лїтний синок одного з тамошних господарів дістав скаженини. Хлопець той покусав своїх родичів, братів і сестри, одним словом цїлу родину зложену з 8 душ. Хлопця відвезено до шпиталю в Киеві, де він помер а покусаних вислано до бактеріольоґічного інститута.

— **Розправа карна** ізза втечі М. Січиньского відбуде ся в днях 16 і 17 с. м. перед орікаючим трибуналом окружного суду в Станиславові. Розправу буде провадити віцепрезидент суду др. Криницкий, як вотанти засядуть радники Шнайдер, Клим Кульчицкий і Шидловский, заст. вотанта радн. Альбіновский. Можливо, що розправа потреває через третий день, в неділю 18 лютого і мусить в тім дни бути скінчена, бо в понеділок в тій самій салї розпочинає свою каденцию лава присяжних. Розправа з приводу втечі Січиньского є першою інавгурацийною розправою, що відбуде ся в найбільшій салї розправ нового судового будинку. Вступ буде обмежений, дозволений лише за білетами.

— **З Лежайска** доносять: Аматорский кружок тутешної читальні „Просьвіта“ відограв дня 21 січня „Тато на заручинах“ і „Не ходи Грицю“. Обі вистави випали дуже гарно, так що треба було представленє повторити. Аматори відограли свої ролї знаменито. Найбільше одушевлюючими були хорові і сольові співи, коло вивченя котрих немало натрудив ся п. Карпевичева. Сими представленями дали тамошні Українцї доказ великої посьвяти для народної справи. Народне житє розвиває ся там дуже гарно завдяки заходам і невтомимій праці о. Карпевича; за его почином читальня приступить з весною до будови власного дому.

— **Застрілений, утоплений, замерзлий, спалений і покраяний.** До краківских часописий доносять з Бобової: Перед кількома днями робітники працюючи при витинаню верболоза над рікою Бялою знайшли на зарінку труп незнакомого мужчини, замерзлого і присипаного до половини снїгом. Вносячи зі стану трупа, лежав він перед тим у воді, імовірно утоплений, а пізнїйше вода викинула его на беріг, де перележав через кільканайцять днів. Коли на місце пригоди прибула повідомлена о тім комісия судово-лїкарска, стверджено по близшім огляненю, що померший має простріленї груди. Щоби розпізнати трупа і ствердити хто ним есть, відвезено его до трупарні на кладовищи в Бобовій, де був виставлений через кілька днів. Та дарма, нїхто не міг его розпізнати. Нещастє хотїло, що в суботу над раном згоріла трупарня до тла, причім і труп в значній части по-

---

таємниче „Слава во вишнїх Богу“. Тут октава конче була потрібна. Она повинна була затягнути кінці віршів і довго, довго розлягати ся під високою церковною банею.

Трівога почала виявляти ся активно. Перший сполошив ся паламар, гладкий, поважний володар богатьох збіжевих байдаків на місцевій річці, той самий, з яким Вертоградов мав умовити ся про оливу для лямпадок. Він прислав на крилос церковного сторожа, аби той довідав ся, що таке стало ся з октавою.

— Скажи, що октава хорий... Хорий, скажи! — непевним голосом відповів Вертоградов і при тім всї співаки значучо переглянули ся.

— А на яку хоробу, наказано дізнати ся? — спитав сторож.

— На яку хоробу? Гм!.. Перестудна хороба... На протязї провіяло... — імпровізував дірiґент і сторож поніс ту сумну вість паламареви.

Богато з богатих парафіян надходило до крилосу, тихенько штовхали якогось співака і пошепки довідували ся про те, куди поділа ся октава. Їх заспокоювали тим, що повтаряли вертоградівскі слова. Але ось штовхнув хтось самого Вертоградова. Він оглянув ся з досадою, бо се почало докучати: перешкаджало співови. Але як він здивував ся, коли побачив, що се сам ґубернатор. Він все був на службі в катедральній церкві і дуже цінив талант Шакалова. Вертоградов з поважанєм перехилив ся через кратку так, що его ухо прийшло, якраз до ґубернаторского рота.

— Чомуж сегодня пана октавіста нема? — з гризотою запитав ґубернатор.

— Він хорує, ваше превосходительство! — відповів Вертоградов і подумав при тім: „коли брехати, то вже і ґубернаторови брехати“.

— Гм... І щож, серіозно хорує?

— Нї, не то щоб, а так, ваше високопреісходительство...

— Гм... Яка шкода, яка шкода!.. У него такий приємний голос... І се знаєте, надає, сказати би, такої краси. Ось що: Я попрошу свого доктора зайти до него...

Вертоградов прикусив язика. Звичайна проворність покинула его і він не знав, що казати. Але зараз ударила его думка:

— Ваше високопреісходительство, то не поможе... він попросту сказати, з похміля, як то кажуть.

— А він хиба па?

— Лучає ся, ваше високопреісходительство.

— Яка шкода! яка шкода!

Ґубернатор відійшов, а Вертоградов, підвівшись, почув що лице его мокре від поту і червоне. Тут він в думці проклинав Шакалова за усї прикрости Але се було ще не всьо. По розмові з ґубернатором его покликано до самого архиерея, перед вівтар. Тут его спитали суворо, чого нема Шакалова. Але Вертоградов звик вже в такій мірі до власної вигадки, що майже вірив їй, і він відповів архиерееви голосом, в якім було чути жаль:

— Не зовсім здоровий, ваше преосьвященьство.

Архиерей не дуже довіряючи словам дірiґента і цінуючи в ньому тільки музичні знання, з недовірством подивив ся на него, але з причини, що час був на молитву, не розпитував і пустив его. Ся розмова так легко дістала ся Вертоградови, що він не спотив ся і вийшов з вівтаря з легкою душею. І гадало ся єму, що всї головні особи задоволені в справі октави, а про те чекала его ще прикрість.

По всеночній, коли він зійшов вже з крилосу і простував до виходу, маючи на меті догонити Марту і без конкуренциї відпровадити її до дому і попити у неї чаю — до него наближив ся поважний чоловік, з вигляду купець, в котрім він зараз пізнав торговельника від сїна та соломи, Онучкина.

— Я маю до вас дїло, пане Вертоградов! — сказав Онучкин відводячи его на бік, де менше було людий. — Завтра вечером моя дочка буде вінчати ся з купецким сином Вюшкином. Хочу щоб архиерейскі співаки співали.

— Щож — відповів Вертоградов — ми з великою охотою...

— А яка буде ціна?

— Ціна звичайна: коли з двома повними концертами, окрім „Гряди“, то пядесять рублів... А коли без концертів, з одним „Гряди“, то сорок...

— То ми тому не противимо ся. Ми хочемо на пядесять, щоби усе булю, як слід. Тілько умова...

— Якаж властиво?

— А така, щоби конче була октава, бо без октави нїби вінчанє не повне.

— Гм... Ви бажаєте октаву?

— Конче. А коли без октави, то більше як 25 рублів не можу дати, бо нїякого обширу нема... Як на примір нинї... До того октава повинна апостола виносити... За се звичайна річ, буде окрема платня... То згода, Вертоградов?...

— Гм... Та... Згода, згода! — пробубонів Вертоградов, а сам думав: „Октава, октава! А де я тобі возьму октаву, як той віл упре ся і завтра! Ог біда! Добре ще, що він не знає, що за него 25 рублїв дають. Тоді не дійшов би з ним до кінця“. Він не пішов уже того вечера до Марти.

Ніч проспав погано. Вже він ріжно роздумував, пригадуючи спосіб нахилити Шакалова до милосердия, але нічого не міг вигадати. Так і до служби прийшов він похнюпивши носа.

Але яка то була его радість, коли в той час, як протодиякон вийшов з вівтаря, щоби розпочати службу, позаду крилосу дав ся чути кашель. Цїлий хор оглянув ся і усї побачили Шакалова, що прямував до крилосу. Федір Гнатович змилував ся і приїхав.

Чудово співали того дня архиерейскі співаки. Шакалівска октава звучала якось густо і смачно, очевидно змінившии ся на сьвіжім повітрю. Парафіяни перестали трівожити ся, а Вертоградов думав: „Тай зачнуж я тепер женихати ся до Марти! Подвійно! І корінна криниця буде таки моя“.

А Марта стояла близько крилоса і молила ся з цїлком спокійним серцем.

горів. В послідній однак хвили удало ся витягнути его з горіючого будинку. Остаточно по переведеню секциї, при котрій трупа очевидно ще й порізано, зложено его на вічний супочинок.

— Малі втікачі або наслідки клясифікациї. Львівскій полиции донесено о втечі 4 хлопців. І так втекли зі Львова: 10-лїтний Стан. Крживіцкий, син робітника, замешкалого при улици Городецкій ч. 53 і 12-лїтний Франц Хлядек син купця. Зі Стрия знов втекли 2 ученики II кл. гімназиальної Михайло і Антін Мандзюки. Причиною втечі з дому родичів були злї сьвідоцтва одержані при кінци курсу.

— Арештована в Кракові шпигунка — о котрої арештованю ми вчера доносили — не називає ся Антоніна Кручикова лиш — як то полиция ствердила — Ева Вуйцікова і єсть родом з Галичини з тарнівского повіта. Задачею єї було позискувати собі офіцирів та виробляти в них помічників в шпигуньскій службі. Під єї впливом втік до Варшави один підофіцир від польної артилєрії, а давнїйше инший підофіцир з Оломуца. Вуйцікова мала тепер за задачу при помочи позисканих для себе людий вломити ся до касарні ім. Архікн. Рудольфа і викрасти звідтам войскові пляни.

— Репертуар руского театру у Львові. Саля „Gwiazdy“ ул. Францїшканьска 7. Початок о год. 7 вечером.

В суботу 3 лютого „Травіята“, опера в 4 діях Ц. Вердія.

В неділю 4 лютого по полудни о годині 3 „За двома заяцями“, комедия з міщаньского житя в 4 діях М. Старицкого.

Вечером о год. $7^1/_2$ „Паливода“, фарса в 4 діях зі співами і танцями Карпенка-Карого.

— Із закордонної України. Недавно тому уладила катеринославска „Просьвіта“ великий концерт, на котрий запрошено з Харківщини кобзарів: Івана Кучеренка, Григорія Кожушка і Степана Пасюгу. Они виконали цїлий ряд історичних дум і побутових пісень. Перед концертом проф. Д. Еварницкий прочитав українською мовою виклад „Про кобзарів, бандуристів та лїрників“. Чистого доходу концерт дав 629 рублїв, мимо величезних видатків, які виносили до 700 рублїв. — Миколаївска „Просьвіта“ на другий день Різдва виставила українську пєсу Тогобочного „Мати-наймичка“. Збору було 135 карб.

В місті Липовцї відбулись сїльско-господарскі курси, уладжені київским ґубернским земством. Селяни слухали викладів дуже уважно й тільки шкодували, що більшість читає їм занадто русскою мовою, в якій богато чужих слів“. Зате з великим вдоволенєм вислухали они ті лєкциї, що иногді читались їм чистою українською мовою. „Отже так по вашому, тепер ми все зрозуміли й добре запамятали“, — казали они тим учителям, що викладали по українськи.

Нова українська часопись. З нового року в Харкові почала виходити нова українська тижнева ґазета п. з. „Снїп“. Видавець адвокат М. Міхновский, а редактор, помічник адвоката М. Білецкий.

— З зелїзниці. На стациї Гребенові при прилучуваню поїзду мішаного ч. 2253 вискочив із шин оден віз особовий 4-ої кляси. Лиш двох подорожних при тім дуже незначно потовкло ся. Поїзд спізнив ся о 3 години.

— З львівских шкіл Руск. Тов. педаґоґічного. В школї виділовій Руск. Тов. педаґоґічного у Львові було записаних 185 учениць, в семинариї 144, в школї вправ 81, разом 410, в школї ім. Бориса Грінченка (в двох клясах) 102 хлопців і дївчат, отже в школах Р. Т. П. у Львові разом було записаних 512 дїтий. Вислїд клясифікациї в першім півроці в школї виділовій, семинариї і школї вправ випав вповні вдоволяючо головно завдяки ревній і щирій працї збору учительского всіх трох згаданих шкіл. В школї виділовій на 173 клясифікованих одержало добру клясу 157, злу 16, в семинариї на 140 добру клясу 106, злу 34 (більшість з одного предмету, як осторогу, що жадного предмету не можна занедбувати), в школї вправ на 78 добру клясу 70, злу 8. Ріжниця між числом записаних а клясифікованих (о 19 учениць) пішла звідти, що в протягу півроку деякі виступили задля тяжшої недуги, деякі з родинних зглядів перейшли до шкіл провінциональних, а одна знаменита учениця 5-ої кляси виділової померла.

— Дрібні вісти. Вчера перед полуднем в льокали читальні ім. Качковского зробила полїция ревізию і переслухала протоколярно перебуваючих там селяни, котрі ніби то мають належати до якоїсь театральної дружини. — За мучене телят укарано грошевою карою Шаю Гольцшляґа, торговельника з Роздолу.

Господарство, промисл і торговля

— О часове знесенє мита на румуньску кукурудзу. Головний виділ Краєвого Товариства господарского „Сільский Господар“ вніс дня 29 січня с. р. до ц. к. Міністерства рільництва петицию о пороблене відповідних кроків в цїли знесеня цла на румуньску кукурудзу з важностию до кінця червня 1912 р. Сим поданєм розпочав „Сільский Господар“ дуже важну акцию в користь нашого підгірского і гірского населеня, котрому грозить велика небезпека надмірного подорожіня кукурудзи а може й навіть недостача сего головного средства поживи на весні через те, що французке правительство знесло в послїднім часї мито на румуньску кукурудзу, так що засоби румуньскої кукурудзи відходять масово до Франциї. Першим наслідком сего є, що цїна румуньскої кукурудзи підскочила вже о 50 корон на однім ваґонї і заходить небезпека дальшого зросту цїни, а навіть вичерпане румуньских засобів. Єсть отже задачею покликаних до сего чинників, щоби в інтересі убогого підгірского і гірского населення виєднати від держави часове знесенє мита на румуньску кукурудзу тим більше, що збір кукурудзи в минулім роцї в східній Галичині і на Буковині був слабий, так що не покрив навіть місцевого запотребованя. Гірске і підгірске населене є отже в тій справі зависиме виключно від довозу румуньскої кукурудзи.

Телеграми.

Льондон 2 лютого. В справі донесеня з Парижа о стрічи бувшого короля португальского Мануеля з претендентом до тону Міґуельом Браґанцою довідує ся Бюро Райтера, що екс-король Мануель дня 30 січня виїхав до Доври, щоби там стрітити ся зі своїм свояком. Сей послїдний з власної охоти обіцяв подати єму поміч в змаганях узискання давної власти.

Урґа 2 лютого. Зачувати, що Монголи наміряють відступити Росиянам за винагородженєм визисканя природних скарбів краю. Російскі підприємцї прибули до Урґи.

Константинополь 2 лютого. Арештований революціоніст чорногорский Буланович мав намір убити чорногорского посла. Часописи доносять, що також 4 офіцирів чорногорских, котрі втекли з войска а з котрих один перебуває в Константинополи а трох в Скоплю, належить до тайного комітету.

Лісбона 2 лютого. На вчерашнім засїданю палати послів президент міністрів зложив звіт із заряджень пороблених правительством з причини заворушень, викликаних реакцийними елементами. Палата ухвалила правительству вотум довіря і приняла внесене о удержаню в силї стану облоги і инших постанов виимкових. Відтак розпочала палата наради над внесенєм правительства о поставленю осіб арештованих підчас заворушень перед суд войсковий.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТНА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30§)**, **2·**[illegible] 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденъ, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, [illegible] 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·[illegible]
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·48, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·23.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 6·[illegible], 7·15†) **8·25**, 9·[illegible].
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·[illegible]†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·[illegible], **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§), 11·[illegible].
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·[illegible], 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

На Личакові:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·[illegible].
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Надопада.